

БІБЛОС

Журнал бібліографії, критики і рецензій

Ч. I-2 (57-58)

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 1960

Р. VI,

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

бібліографія, критика, рецензії

Д-р Д. Бучинський:

З НАШИХ ПАРИЗЬКИХ ВИДАНЬ

Два з них вже трохи давніші, можемо оподіватися, що вони своє відмічення бібліографічно-рецензійно-критичне мають. Одно новіше, а можна сказати навіть нове. Всі три вони дуже цікаві й цінні, про них наш читач не повинен забувати. Про них треба пам'ятати ще й тому, що вони мають свою історичну вартість, а історія - вчителька життя.

ПІД ЧУЖИМИ ПРАПОРАМИ, Мирослава Небелюка; з прекрасною передмовою, дійсно достосованою до книжки, пера О. Мдановича. Появилась ця праця в Парижі 1951, як спільне видання ПУФ-Мершої Української Друкарні у Франції з оцілком у Парижі і ВЦП в Ліоні /не вміємо цього скорочення розшифрувати, Д.В./ . Обкладинка роботи мистця Орія Кульчицького. В книзі багато вартисних світлин. Шкода тільки, що повозні часи не дозволили видати цю працю на кращому папері, на чому були б скористали репродукції світлин, яких у книжці є 41. Сторін 205 + 3 неп. малої вісімки.

"Нехай ця книга, - пише у вступі О. Мданович, що написана з серцем і душе життям та боротьбою, буде зохотом для автора збирати далші діаманти нашої історії, а для нас усіх нехай буде острогом: не ожебрачуємо себе самі, розгублюючи скарби, що капать кров'ю, що творять історію України й нам на чужині дають державний паспорт. Бо в кого нема держави, тому державну приналежність дає боротьба за неї".

Свою працю М. Небелюк почав дуже симпатичним портретиком останнього мазепинця, у прямій лінії, генерала французької армії Григора Орлика, що помер тому 200 років.

Існу картину нашої еміграції у Франції маємо у студії "Між двома війнами", яка серед тяжких матеріальних, ще гірших політичних умовинах - боролася за своє власне українське обличчя, яке замазували перед французьким урядом так москалі, як поляки.

Вкінці, приходить найцінніша частина книги, за яку авторові вдячні будуть наші майбутні історики, яка так мало знана нам, її сучасникам. Це: 1. Під прапорами Франції /1939-1944/. Іван Курок: Поденник Легіонера, роки 1944-1945. Це боротьба українських патріотів проти польського насильства, яке усіми способами намагалося запрягти "гайдамаку" до свого імперіалістичного возу, щоб вони боронили Польщу, яка для них була чимсь гіршим, як мексика для чужих дітей. "Поденник" дуже цікавий і високовартисний.

2. "Український Курінь ім. Ів. Богуна в боротьбі за визволення Франції /1944/" - це перехід наших воєнків, що їх змушували німці "будувати Нову Європу", але для німців, на французькій землі, на сторону французьких повстанців. Ці записки читаються дійсно, як талановиті повісті, відкриваючи перед нами, таки незнану сторінку нашої боротьби під чужими прапорами. 3. Український Курінь ім. Тараса Шевченка - це аналогічна історія з Курінем ім. І. Богуна - тільки в дуже невеличких фрагментах. 4. Український Партизанський Відділ пор. Осипа Круковського /1944/. Багато дечого можна вписати - того прикрого - на рахунок французьких відповідальних невігласів; треба сказати, що вони нашої жертвенної крові - таки не були варті. Пригадаймо собі процес Сл. П. Симона Петлюри на французькій телевізії.

АННА МИРОСЛАВНА - українська княжна на королівському престолі Франції в XI. сторіччі, пера Мирослава Небелюка. Видання С. П. І. П. Париж-Ліон 1952. Праця 60 + 4 неп. сторін малої вісімки з дуже цікавим портретом-гравюром королеви Анни. Читається вона з глибоким зворушенням, викликаючи в нас безмежну тугу за нашим світлим минулим. Автор досить поблажливо ставиться до французьких істориків, що роблять з нашої книжки московку. Ми думаємо інакше: хто має претенсії бути істориком і ще сьогодні не вміє відрізнити основного - чорного від білого -, той не заслуговує на назву історика, а звичайного плиткого пропагандиста, що за чарку вина чи за юдин грін пише і говорить це, що йому диктують другі. Вже наша кров за волю Франції також має свою ціну. В праці кілька дуже прикрих помилок: в підписі королеви Анни сло-

ва "р ь н а" ніяк не можна читати "руіна", а тільки "реіна". В латинському тексті напевно було б "Reginae", а не "Regine", як надруковано. Для нас це великого значення немає, зокрема, коли йде про останнє слово, але нетолерантний чужинець може до нього "присікатися". Другої повнішої і цікавішої праці про Анну Ярославну - не знаємо. Це гарне джерело до нашої історії.

ДОКУМЕНТ СУДОВОЇ ПОМИЛКИ. Процес Шварцбарда. Видання "Націоналістичного Видавництва в Європі, Париж 1958. Книжка 151 + 1 неп. сторін малої вісімки, друкована на доброму книжковому папері. Хто й де сьогодні може знайти числа нашої преси з 1927 року, де були друковані повідомлення з того ганебного процесу, яким французьке законодавство поганьбило ім'я Великого Сина України - Отама й Президента Симона Петлюри. Видавництво - більшої прислуги нашій громаді не могло зробити, видаючи цей документ, не судової помилки, а судової ганьби. Шкода, хоч не знаємо чи навіть сьогодні є така можливість, що перебіг процесу не виданий на основі судових документів. Видання це - це тільки ширші звітування з процесу. Але й з них, бодай ми, виробили собі таке враження, що французький суд - подібний до жидівського "хайдеру". Бодай на самому процесі, про який йде, там не було ніякої поваги.

Такого адвоката як був оборонець Шварцбарда - Генрі Торес в інших країнах /нам знаних! / прогнали б навіть з повітового суду. Ціла судова процедура виглядає на пантоміну базарну. Йде страшне поняття навіть про людську справедливість. Читаючи цю ганьбу в нас сильно буриться кров, але читати цю ганьбу треба, щоб не заспало часом наше всенародне сумління. Всі три згадані книжки друковані в Першій Українській Друкарні у Франції - в Парижі.

Комітет Оборони Пам'яті С. Петлюри та Комітет Будови УАПЦ храму св. Симона в Парижі видав А. Яковлева "ПАРИЗЬКА ТРАГЕДІЯ, 25 травня 1956 року. /До процесу Шварцбарда/. Це передрук із "Збірника Пам'яті Симона Петлюри /1879-1925/", що появилася у Празі в 1930 році. Праця заслуговує на увагу нашого читача тим більше, що Покійний Проф. А. Яковлів також висловлює своє достойне обурення зі судової комедії, подаючи дуже цікаві деталі про особи й обставини понурої паризької драми, яких не маємо у процесі, підкреслюючи, що ні поліція, ні прокуратура не зробили нічого, щоб виліпити участь у вбивстві С. Петлюри, особи й середовища, а задоволилися самим агентом-виконавцем Шварцбардом. "Паризький процес - пише автор - залишив по собі серед українського громадянства тяжке й болюче враження. Те, що перетерпіло воно під час того процесу, весь той біль та моральні страждання від зневаги над найсвятішими почуттями нашими, від глузу над нашими чільними діячами, над нашою героїчною армією, - нехай буде прийнято, як ознака нашої глибокої вошани до світлої, дорогої пам'яті незабутнього Героя-Мученика та його пролитої крові за пастя й волю українського народу".

Це правильний погляд, але прийшов час також карбувати всі ті кривди в нашій душі, як святу ненависть до насильства, зла й несправедливості.

Книжка друкована в друкарні "Українських Вістей" в Ной Ульмі. Ілюстрована, з додатком бібліографії - в чужих мовах - про Україну. Добрий папір, сторін 39 + 1 неп. великої вісімки, Париж 1958.

Комітет Оборони Пам'яті Симона Петлюри видав у Парижі 1958 приємний, назвали б ми - збірник на французькій мові заголовлений "НАНІ ЛЬВОВ І СУМЛІННЯ. ПРАВА ПРО СИМОНА ПЕТЛЮРУ". Книжка видана на дуже доброму папері, з гарною обкладинкою, ілюстрована, з додатком етнографічної карти України, на якій позначені кордони сьогодишньої поневоленої України. Але, здається, що позначувати сьогодні меншиною українське населення на Кримі - немає ніякого зміслу. Книжка друкована в Першій Українській Друкарні у Франції - Париж. Сторін 96 + 4 неп. великої вісімки. Надруковані в ній матеріали так простого характеру, як деякі важливі свідчення та документи, що мали й мають боронити не тільки пам'ять С. Петлюри, але також честь нашого народу перед наступаючими московської агентури та її пропаганди.

Мадрид, у листопаді 1959 Р.Л.

 Д-р Д.Б.:

ІВАН БАГРЯНИЙ ГОЛЛЯНДСЬКОЮ МОВОЮ

Можна навіть не розуміти ні одного слова з якоїсь чужої мови, але, коли попадає в руки книжка, зі заголовку якої довідуєтесь, що автором її є українець, тоді нахвилює вас якесь тепло радості. Відруково й підсвідомо насувається думка: слава Богу, що пробиваємо чужинецькі льоди. Чи то будуть літературні, чи які інші культурні, чи політичні наші криголами, щоб тільки вони торожили ті чорні легенди, які довкола нас і наших життєвих питань, довгими сторіччями створювали наші примусово-географічні сусіди.

Перед нами дуже симпатичне видання голляндською мовою, на обкладинці якого читаємо: "Iwan Bahrgjany: VLUCHT IN DE TAIGA. Een ontsnapping in Siberië".

На обкладинці, яка дуже приманлива своєю зовнішністю, в горішній частині, маємо, на темно-рожевому тлі, - три поліцейські, неприємні обличчя; в долішній частині ведмідь кидається на дівчину, що плечима оберта в скелю, борониться рупницею. На поміч дівчині, бодай так виглядає на ілюстрації, спить розхристана чоловіча постать. На людських обличчях відбивається жах небезпеки.

Без більшої заковики кожен вгадає, що тут йде про знану нашим читачам чудову повість Івана Багряного: ТИГРОЛОВИ. Коли йде про пригодницьку повість, то вибір, для чужинецького читача - знаменитий. Голляндський переклад зроблений з англійського перекладу, що появився ще в 1954 році зі заголовком "Мисливці і спольовані". Голляндське видання "Тигроловів" появилось на початку 1959, хоч рік на книжці не є позначений, у В-ві "Присма-Локен" Утрехт-Антверпен, в перекладі Петера ван Війка. Книжка має 189 + 3 неп. сторін модерної малої вісімки. На другій сторінці обкладинки коротеньке резюме для читача, на третій мапа Сибіру, на четвертій, в лівому розі, портрет Івана Багряного й декілька важливіших дат з його життя і письменницької творчості. Як у поясненнях для читача, так у замітці про автора виразно підкреслено, що йде про українського письменника й повість написана з життя українських заточенців на Сибірі.

Видання "Тигроловів" Івана Багряного голляндською мовою вважаємо явищем дуже позитивним і великим здобутком нашої літератури в західному світі тим більше, що голляндська літературна критика переклад прийняла дуже симпатично, роблячи при тій нагоді різномодні корисні знайомства між читачами й нашими національними проблемами.

З тієї нагоди треба щиро поздоровити не тільки письменника й побажати йому, щоб не лиш "Тигролови" дождалися інших чужомовних перекладів, щоб західний світ, такий глухий, через нашу літературу дійшов до розуміння наших життєвих питань, а з тієї самої нагоди й такі самі побажання можна висловити таки нам самим. Ми віримо, що письменник Іван Багряний думає так само, як думаємо ми його письменницька слава - це наша слава, слава нашого народу; всі наші невдачі - це його особисті невдачі.

На таке видання, як "Тигролови" Багряного треба дивитися трошки спеціально, коли так можна висловитись. Не хочемо цим сказати, що це одинокий випадок. Слава Богу, в останніх роках є більше. Але ми мусимо взяти під розвагу той факт, що голляндський видавець зацікавився нашим письменником та його твором, сказати б добровільно й свідомо, вложив гроші у видання книжки й цим зробив нам усім величезну прислугу. Цілком інакше треба оцінювати факт появи якогонебудь твору нашого робітника пера тоді, коли ми самі твір переклаємо й видаємо в чужій мові, а цілком інакше, коли нею цікавиться сам чужинець і сам її видає.

Треба признати, що голляндський видавець зробив перший крок дуже добрий, здобуваючи читача симпатичними "Тигроловами" Багряного, що для нас є незвичайно важне тим більше, що перші враження й перші симпатії відіграють важливу роль для майбутніх ширших зв'язків чужинецького читача з нашою літературою.

Мадрид, у листопаді 1959 Р.Б.

 На наступній стор. поміщуємо теж один документ часу, якому 40 років!!

Committee of the Independent Ukraine

To the civilised
nations of the world.

G e n e v a , 1 9 2 0

**For all publications concerning Ukraine apply to Librairie
Genevoise A. Eggimann, Geneva, rue du Marché 40.**

the same time to the Peace Conference to put, with an equitable decision, an end to the bloody contest.

The Peace Conference however sided with Poland; the Ukrainians received nothing but promises which were not kept, whereas Poland obtained real help from Entente Powers: approvisionnement, munitions and the army of Haller, and from the Peace Conference a legal sanction of her annexionistic claims.

Here is a short review of the events:

The Supreme Council of the Peace Conference, by the telegraph of March 19th 1919, invited both sides to conclude a truce and to proceed with negotiations in view of an armistice. The Ukrainians accepted this invitation and offered a truce, which proposal, however, was rejected by the Poles.

The Commission in view of a Polono-Ukrainian armistice, created in Paris by the Supreme Council, offered a project of the armistice to both sides on March 13th 1919. Though this project gave over the third of the territory of East Galicia, together with the capital Lemberg, to the Poles, the Ukrainians declared themselves ready to accept it, whilst the Poles rejected it.

Now the Peace Conference, instead of compelling the Poles to accept their own project of armistice, calmly looked on how the Polish army, provided by the Entente Powers with all the necessary, pushed the Ukrainian army gradually eastwards. When the Poles occupied almost the whole of East Galicia, the Supreme Council, by the decision of June 25th 1919, gave sanction to this Polish occupation of the Ukrainian territory.

This was followed by the decision of the Supreme Council of July 11th 1919, by which the administration of East Galicia was promised to Poland on the basis of a special treaty between the Allies and Poland, and to the Ukrainian people

it was promised that this treaty will „guarantee at the utmost possible the autonomy of the territory as well as the political, religious and personal rights of the population and rest on the Right of the free disposition of the peoples, according to which the population of Galicia shall declare themselves in the future as to their political adherence.”

In realising this decision the Supreme Council gave to Poland more than they have promised. Whereas towards the Ukrainians they have broken their promise.

The Statut for East Galicia, accepted by the Supreme Council at the sitting of Oct. 20th 1919:

- 1) diminishes the territory of the country by giving its western, purely Ukrainian parts, to Poland;
- 2) cripples the idea of autonomy by giving very important legislative rights to the Polish Diet, by giving all the executive power to the Polish Governor and by restricting the legislative power of the Galician Diet, already restricted, by giving to the same Governor a right of a »veto« relative in all questions and absolute in such important matters as public education and agrarian question.
- 3) deprives the population of Galicia of the right of self disposition by establishing that, after 25 years of Polish administration, the ultimate fate of the country is to be decided, not by the population itself but by the League of Nations.

Nevertheless Poland was not satisfied with this and declared that she did not accept the provisory settlement and claims for the final attribution.

As Mr. Clemenceau, the President of the Peace Conference, declared in his speech at the Chambre des Députés on December 23th 1919, the Supreme Council, thanks to the steps taken by himself, satisfied also this claim of the Poles and, at the sitting of December 22th, suspended their decision of the provisory character of the attribution.

Formally the Supreme Council reserved themselves the right of deciding this matter in future, but really, the decision of the Supreme Council of December 22 d 1919 implies the illimited surrender of East Galicia to the Polish domination.

That is also how the Polish Government means it.

Thus a country of 56.000 km², with a population above 5 millions, a country historically and nationally an Ukrainian one, in which the Ukrainians represent 70% of the population, the Supreme Council gave over to Poland, in spite of the will of the overwhelming Ukrainian majority, the will enforced by the sacrifices of their blood. Above 4 millions of Ukrainians, as well as ½ million of Jews, have to bow under the Polish yoke in order that a million of Poles might dominate them.

For the purpose of giving, to this act of violence, committed to Ukrainian people, a sanction, other than the decision of the Peace Conference, but also that of the consent of the Ukrainian people himself, Poland wrang from the Warsaw Mission of the Gouvernement of the Ukrainian Republic, — which in consequence of military disasters was obliged to ask for Polish aid, — the declaration of december 2d 1919, by which the said Mission gave up the right of the Ukrainian Republic to East Galicia.

We declare that no Ukrainian Government has right to renounce any part of Ukrainian territory without the previous and freely expressed consent of the local Ukrainian population and without the approval of the Ukrainian Constituante, formed by the freely elected representatives of all Ukrainian provinces. All renouncement which does not fulfil these conditions, the Ukrainian people considers illegal and not binding, and will call the authors to the responsibility in due time.

In protesting before the civilised nations against the illegal

wrenching of East Galicia from Ukraine and its annexation to Poland we denounce at the same time the Polish rule in East Galicia as barbarity unheard of, before which all the horrors of the whole war grow pale.

After having occupied East Galicia, the Polish authorities abolished, not only all rights of human beings and citizens, as well as all national rights with regard to the Ukrainians, but undertook the physical extermination of the Ukrainian population. Sentences to be shot and hanged, sentences of long years of imprisonment, above 100.000 interned, whom the Polish authorities, having no sufficient proofs to have them tried by a court martial, gave over, without any judgment at all, to the tortures and death in their camps, where the cruel treatment of the guards, the famine and the typhus destroy daily thousands of lives — all these are only bare facts that appeal to heaven for justice. In particular must be mentioned the cruel treatment of the Ukrainian wounded and the prisoners of war by the Polish authorities, treatment which is a mockery of all international laws. We shall add to this, that all Ukrainian workmen are excluded from all Polish undertakings, communal and private, as well as from those of the State, that all the Ukrainian employees are excluded from State service, all Ukrainian peasants are deprived of the right of buying ground. Thus, the whole people of workmen, peasants, professionals and intellectuals are doomed to a moral and physical death.

The »Committee of the Independent Ukraine« protests before the whole civilised world against the violence done by the Peace Conference to the Ukrainian people by giving over East Galicia to Poland and against the terrible system of extermination of the Ukrainian people, introduced by the Polish Government in East Galicia. We declare that Ukrainian people will never reconcile themselves to the detachment of East Galicia from Ukraine and will strive

with all their forces to the reunion of all Ukrainian territory into one independent Ukrainian Republic.

We appeal to you, to all civilised nations: do not allow a great crime to be committed on the Ukrainian population of East Galicia. Raise your voice in defense of their right on national unity and independence.

Paris January 15th 1920.

For the »Committee of the Independent Ukraine«

President M. Hrushevski.

Secretaries D. Issaievich, M. Lozinski.

П РА Ц Я П РО ЗА К А Р П А Т Т Я

Вже досить давно, бо це в 1956 році "Українська Громада ім. М. Шаповала в Нью-Йорку" видала, на цикльостилі, працю Інж. Сави Зеркала: НАЦІОНАЛЬНІ І РЕЛІГІЙНІ ВІДНОСИНИ НА ЗАКАРПАТТІ. Праця має 37 + 1 неп. сторін малої формату, чи може краде голландський формат паперу, з додатком географічної мапи, роботи автора, Українське Закарпаття /Пряшівщина і Карпатська Україна/. В тексті праці багато цінних графіків і статистичних таблиць, що підносять солідність самої праці.

Не з усіма міркуваннями автора, в такій категоричній формі, можна погодитися, зокрема, коли йде про нашу Церкву та її важливу й найважливішу роль в житті нашого народу. Не забуваймо, що питання віри й Церкви не можна так спрощувати, як робиться у нас, бо це спрощення виставляє таки нам самим дуже погане свідчення. Признаємо, тільки частинно, рацію тим авторам, що ставлять такий великий натиск на ті різні місткі, по яких наші люди переходили в чужонаціональні табори польський, московський, чеський, словацький, мадярський румунський чи ще який. Автори будують ці місткі між Українською Церквою і чужонаціональними церквами. Цим самі вони підтверджують неопінене значення, заслуги і важливість Христової Церкви в житті нашого народу. Але питання надто спрощують, при цьому намагаються витворити руйнуючий антагонізм між українськими Католицькою і Православною Церквами, при чому, цілком несправедливо все на лаву відсудних саджають Католицьку Церкву. А воно так не є. Хто хоче зрадити свій нарід, то стежку до зради все знайде. Перехід нашої провідної верстви, тієї що не відчувала на собі п'ятна раба фізичного, але була вона рабом духовим, що є страшнішим від фізичного рабства, в польський національний табор - стався ще перед Берестейською Унією, перехід нашої еліти Козацько-гетьманської України, католицького містка цілком не був, але перейшла у ворожий табор московський. Тіке саме явище маємо на "містках" українсько-чеських-словацьких-мадярських-румунських.

Коли йде про силу церкви в нашій історії, від найдавніших часів аж до наших днів, то беззаперечно, що вона грає першокласну роль. Але ми не можемо забувати другої беззаперечної правди, що сила нашої Церкви, чи вона Католицька, чи Православна це наша власна сила, бо Церква - це ми. Слаба вона - слабі ми, сильна вона - сильні ми. Дезертири з нашого національного фронту тікали не тому, що наша Церква була слаба, не тому що вона була Католицька, чи Православна, а тому що вони були дезертирами. Переходили вони до чужих церков, у чужі табори не з спонук духових, а з спонук матеріальних, ради ласкімства нещасного.

На цьому пункті з Інж. С. Зеркалом ми не погоджуємось, не дивлячись навіть на факт, що він робить відкил до чужих джерел і чужих авторів. На питання Церкви треба глядіти з іншої і вищої точки зору. Справа нашої Церкви і дезерція наших людей у чужі табори це є дуже скомпліковане питання, яке вимагає, передусім - справедливості, об'єктивності та історичної правди.

Поза цим питанням - праця Інж. С. Зеркала, сказали б ми дуже поважна, наукова й цінна, як причиною до історії та її цілого процесу, що цілими століттями проходив і ферментував на нашому Закарпатті. Вона ясно доказує нам нашу велику вітальність в глибокій старині і малу відпорність в новіших часах. Існе, що не мало вина тут наших сусідів-воруженьків, які ніколи не згинуть, як роса на сонці. Шкода мріяти! Трудно дуже нам вести війну проти всіх, а таку мусимо вести, бо таку наказують нам наші інтереси. Чи її виграємо, коли тільки нашими бошовими прапорами будуть Бог і Україна. Коли ці наші більші ідеї ми будемо, на різний лад роздрібнювати-розмінявати на різнородні дрібні монети, то ясно, що вони не будуть мати ніякої вартості.

Працю "Національні і релігійні відносини на Закарпатті" вважамо позитивною, корисною і на часі. Вона, у багатьох випадках, даєть нам можливість зробити розумні висновки. Правда, що за довгі роки на тих українських землях зайшли деякі зміни, може навіть у нашу некористь, але вони не є аж такі страшні й великі, щоб на них дивитися песимістично.

Моне, коли ми будемо ніби приготуватися до генеральної битви, і роздрібнюватимемо наші сили на різнородні внутрішні фронти, коли самі будемо загострювати і роз'ягрювати наші власні рани, і робитимемо це так, як ми були б не братами, а непримиреними ворогами, то вже сьогодні можна сумніватися в нашу перемогу.

Ми погоджуємось з автором, коли він говорить: "нашою повинністю має бути: науково довести й відкинути всі претенсії на Закарпаття всіх сусідів, що намагаються і намагаються його колонізувати, денационалізувати й асимілювати. Мусимо до кінця розкрити всі фальшиві статистичні фабрикації мадярської, чеської і словацької статистик та своїми працями опричинитися до ревідикації українського простору і населення, до границь Руси-України в X-XIII століть".

Багато чого ми повинні зробити вже сьогодні і тут, на чужині, але як мало зробили! Навіть праця над якою ми зупинились, яка безумовно є одною з найцінніших праць про наше Закарпаття, говорить нам про це ясно. бо вона замість полвитись бездоганним друком, в примамливій зовнішній формі - появилась тільки на цикльостилі.

Н О В І В И Д А Н Н Я

1. Амадор, М.: У ЧЕСТЬ СВЯТОГО МИКОЛИ. Три спе ічні картини для дітвори . Пітсбург, 1960. К., накладом "Укр. Нар. Слова". Сторін 21+3. ф. 23 см. ц. 50с.
2. (І. Крип'якевич): ІЛЮСТРОВАНА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ. Нью Йорк, 1960. Україн. В-во "Говерля", Нью Йорк, стор. 208; ф. 18 см. ціна \$2.-
3. ***КАЛЕНДАР СВІТЛА на 1960 рік. В-во ОО. Василян, Торонто, 1960. Стор 208; ф. 23 см. Ціна \$1.-
4. ***КАЛЕНДАРЕЦЬ (кишеневий) на 1960 рік. Нью Йорк, 1960; сторінок 32; ф. 12 см, ціна 35с. Накладом Укр. Книгарні "ГОВЕРЛЯ" в Нью Йорку.
5. ***КАТАЛОГ УКРАЇНСЬКОЇ КНИГАРНІ І ВИДАВНИЦТВА "ГОВЕРЛЯ" в Нью Йорку на 1960 рік; сторін 48, ф. 19 см. (даром).

ДОПОВНЕННЯВІДАННЯ ЗА 1959 РІК

119. Матвієйко, М.: ЛІСОВІ ПРИГОДИ (ілюстроване видання), Нью Йорк, 1959, р., сторін 32, ф. 19 см. Укр. В-во "Говерля", ціна 25с.
120. Парфанович, Софія: ЛЮБЛЮ ДІБРОВУ; нариси й оповідання (з ілюстраціями) Дітройт, 1959, видання автора. Сторін 128, ціна \$1.65, ф. 21 см.
121. Трух, Г., Андрій, о. ЧСВВ: КАТОЛИЦЬКИЙ СВ'ЯЩЕНИК. Нью Йорк, 1959, Слово Доброго Пастиря. В-во ОО. Василян. Рік X. Книжка 109, стор. 64, ф. 15 см. 35с
122. Савчук, Павло: ГЕТЬМАН МАЗЕПА. Історична поема. В ювілейну 250-ту річницю 1709-1959. Нью Йорк, 1959, Видання Об'єднаного Комітету м. Нью Йорку (з чисельними ілюстраціями), двокольорова обкладинка, стор. 158+ 2 неп. ф. 21 см. (наклад 1000 прим).
123. ***УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА ФУНДАЦІЯ. Бюлетень ч. I. (Вінніпег, Канада) 1959, ст. 47+ 1 неп. ф. 23 см.
124. Брати Олексин: УКРАЇНСЬКИЙ СВЯТОЧНИЙ АЛЬБОМ Коляди і щедрівки на гармонію і фортеп'яно. 40 пісень. Сторін 24, ф. 27 см. (Нью Йорк, 1959); ціна \$2.50.
125. Чайковський, Андрій: ЗА СЕСТРОЮ. Оповідання з козацької старовини (Для старших дітей і молоді). 12-те видання. Нью Йорк (1959р), сторін 67+1 неп. ф. 24 см. Ціна \$1.- (наклад 1000 прим). Укр. В-во "Говерля", Нью Йорк.
126. Жарський, Е.: ЗАНЯТТЯ ДЛЯ ЮНАЦТВА З ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ, зладив., Нью Йорк, 1959 р. Випуск ч. II. Г. У. СУМА. Відділ Юнацтва, стор. 48. ф. 25 см.
127. ***THE ANNALS OF THE UKRAINIAN ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES IN THE USA. Vol VII. No. 1, 2, (23-24) New York, 1959; pp. 1461-1711+Photo+ 5 unsp. Price \$3.-

Лист до Редакції

Філадельфія, 9. XI. 1959. До Хвальної Редакції місячника "Біблос" у Нью Йорку. Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу Вас спростувати зазначений нижче недогляд проф. Леоніда Бачинського, який помилково приписав мені пропущення в моїм покажчику видань Шевченкових творів одних п'яти творів: 1. НАЗАР СТОДОЛЯ, 1920, що в моїм покажчику є під ч. 597; 2. РЕВОЛЮЦІЙНІ НОВЗІІ з р. 1921 - є під ч. 617 - проф. Бачинський помиляється, кажучи, що цих поезій було одночасно аж два видання, бо йде за покажчиком "Художньої Літератури", упорядники якого не докладно подавали пагінацію видань, долучуючи до пагінованих сторінок і непагіновані, в даному випадку, замість поданих мною з автопсії ст. 87+1 непаг. подали рівно 88; 3. МАЛИЙ КОБЗАР з 1930 р. є у мене під ч. 718; 4. З ЩОДЕННИКА, 1934 р. у мене під ч. 744; 5. КОБЗАР з 1938 року - під ч. 783, а (на стор. 28). Звертаю увагу., що заповідання "Худ. Літератури" не відзначається докладністю... "Сім раз одмір, а раз одріж!". З пошаною. Вол. Дорошенко."

Ми подали суттєву частину листа, а решту, з браку місця, опустили. Хай ця повища коректа буде доповненням до поданого матеріалу проф. Л. Бачинським, який помішували в попередних числах "Біблосу". Ред.

Д-р Ол. Соколишин:
бібліотекар

БІБЛІОТЕЧНІ ВІСТІ

1. В 1958 р. проф. Богдан Романенчук, видавець журналу "Київ", написав на Пенсильвенському Університеті у Філядельфії, в англ. мові дисертацію п.н. "Модерністичні Тренди в Юкренівній Літературі 1900-1923 рр".
2. Гасло національного Тижня Бібліотек на 1960 рік, буде таке "Відчуй чарівний новий світ - вставай і читай!" Метою його буде збудити в 10-річних юнаків звичаєння до читання та допомогти їм належно читати й розуміти книги й тимсамим зменшити загрозливі малолітні злочини.
3. У Філядельфії, осінню м.р. (25.X.-14.XI.59) відбулася виставка книг для родини в комерційному музею, де показано понад 1500 наголовків різних книг. Ціллю виставки було зацікавити читанням цілі родини для підвищення їх культурного рівня. (А тепер було б добре подати статистику скільки наших українських родин читають?)

Тож подаємо: НА ОСНОВІ ТОЧНОГО ПРОВІРЕННЯ І СТВЕРДЖЕННЯ ВІДПОВІДНИМИ ФОРМУЛЯРАМИ-ОПИТАМИ- ми довідалися ось таких вислідів:
НА 10.000 (ДЕСЯТЬ ТИСЯЧ) УКРАЇНЦІВ - ЧИТАЄ ЛИШЕ ТРИ (3) ОСОБИ, ЯКІ Й ЧИТАЮТЬ ТА КУПУЮТЬ САМІ КНИЖКИ! Стан аж надто загрозливий, тимбільше, що в число цієї статистики в ЗДА вчисто під увагу лише 300.000 українців, а в Канаді - 400.000 українців. Значить протягом одного року ми можемо продати одного видання книжки не більше, як 90 прим. у ЗДА та 110 прим. у Канаді! Стан аж надто відстрашаючий, щоб над ним не заста новитись і не направити його; бо фактично ми представлятимемо з себе напіванальфabetів.

4. АСЛІБ - Асоціяція Спеціальних Бібліотек та Інформаційне Бюро, відбула свою 34-у зчерси конвенцію в Скарборо в Англії, від 5-7 жовтня 1959 року.
5. Жидівська Національна Бібліотека Університету в Єрусалимі збільшилась в 1958 р., на 65.365 томів, за старанням її бібліографа С.Шумані.
6. Шеф Слов'янської і Центрально-європейської Дивізії Конгресової Бібліотеки ЗДА, Сергіус Якобсон, брав участь в засіданні спільного Комітету Слов'янських Студій Американської Ради Наукових Товариств, що відбулося в Нью Йорку в днях 9-10 жовтня 1959 р.
7. Дітройтська Публічна Бібліотека набула недавно перше видання Біблії короля Джеймса та Біблію Айткен, французьку Біблію з 15 ст. та листок тирольського Псалтирю, розмальованого з 15 стол.
8. Інформаційний Бюлетень Конгресової Бібліотеки ЗДА за 16 листопада, 1959 р. заподає між діяльністю своїх працівників, на 687 сторінці й згадку, що панна м-р Мирослава Томоруг, працівник Слов'янського Відділу, помістила в 'Америкен Славик енд Іст Юропін Ревю' огляд книжки Михайла Мольнара: "Зв'язки Івана Франка з Чехами та Словаками."

(Продовження в наступних чч.)

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

ПОДАЄМО ДО ВІДОМА, ЩО ВАС МАЄМО ПРЕКРАСНІ КНИЖЕЧКИ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ, А ЦЕ:

1. А. Лотоцький! НАСТУПОК З НАЗАРЕТУ- з ілюстраціями; це про життя Ісуса Христа в юних роках, ціна 75 сотиків, або 3 прим. за \$2.-
2. О. Шаковей: ПРИГОДИ ГОРОБЧИКА, Чудове оповіданнячко дітям, ілюстр. 50с а понадто:
3. М. Велегай: ДАМАШНИЙ ДІКАЖ, як лікуватися самому (практично) ціна \$1.-
4. Таборенко: ПАНИРНІЙ ПОІЗІ СТІДІЦЬ, оповідання з Визв. Змагань 50с
5. ***КЛИЩЕНЬКОВИЙ КАЛЕНДАРЕЦЬ "ГОВЕРЛІ" на 1960 рік, за ціну 35с, або три штуки лиш за \$1.- просимо замовляти в "ГОВЕРЛІ", 41.Е.7 вул.Н.П.

ПРОСИМО ВІДНОВИТИ ПЕРЕДПЛАТУ НА БІБЛОС. ХТО ЩЕ НЕ ЗАПЛАТИВ ЗА 1959 р просимо це зробити негайно. Також просимо приєднувати нам нових передплатників! Ціна обстається незмінна. Два долари на рік.

НАША РОЗМОВА

***Вп. Осип Мазурок, Едмонто, Альта*
Щиро дякуємо за листа та впла-
ту передплати за "Біблос" на 1960*
рік. Нам приємно ствердити, що Ви*
є першим передплатником, що зазда*
легідь заплатили передплату. Привіт!*

***Вп. Л. Бачинський, Клівленд, Ог.*
Щиро дякуємо за письмо та мате-
ріяли. Все використаємо в березне-
вому числі. Вітаємо Вас!

***Хв. Управа Американсько-Україн-
ських Вет-лікарів, Чикаго, Ілл.*
Щиро дякуємо за листа та суму \$4-
яку вписано на передплату за жур-
нал "Біблос". Привіт!

***Вп. М. Данилишин, Буенос Айрес, А*
За листа та матеріяли щиро дя-
ємо. Адресу змінили. Матеріяли дея-
кі використаємо, інші вже були по-
міщені. Привіт!

*

* В наступному числі ми постараємося
* можливо подати всі ці статті, що о-
* сталися невикористаними, хоч були
* призначені для цього числа. Стало-
* ся це тому, що ми бажали помістити
* на сторінках "Біблосу" документ ча-
* чу на англійській мові, котрий заб-
* рав нам знову 8 сторінок друку, цеб-
* то половину журналу.

"BIBLOS"

UKRAINIAN BIBLIOGRAPHICAL MONTHLY

Address: "BIBLOS" 41 E. 7-th St. NYC 3.
SUBSCRIPTION ONE YEAR \$2.00
SINGLE COPY 30.

Editor: N. Sydor Czartorysky, Ph. D.

"Б І Б Л О С"
місячник бібліографії і рецензій
Відповідальний редактор:
Д-р М. Сидор Чарторийський

Статті, підписані автором, не зовсім ви-
словають погляди редакції.

Повідомлення:

ЯК РЯТУВАЛИ МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТБІ УКРАЇНИ?

Група членів і прихильників Музею ВБУ ошим сповідає, що видання 3-го випуску Матеріялів до історії Музею ВБУ є при закінченні й буде готове в кінці грудня 1959 р. Книга матиме поверх 460 сторін й міститиме працю Симона Наріж-ного про те "Як рятували Музей ВБУ" /з додатком Т е к с т і в джерельних матеріялів/.

З м і с т к н и г и :

- I. Про загальну рішну українських музеїв, архівів і бібліотек та про страту українських памяток.
- II. Рятування Музею ВБУ.
- III. Джерельні матеріяли до 3-го випуску
- IV. Музей ВБУ, праця в ньому до збомбардування
- У. Від збомбардування до приходу Совєтів
- VI. Піврічна перерва в праці Музею ВБУ /від початку травня до початку листопаду 1945 р./
- VII. Від листопаду 1945 до квітня 1946
- VIII. Від травня 1946 до початку 1947 р.
- IX. 1947 р. - Нові надії й розчарування
- X. 1948 рік - До закриття Музею ВБУ.
- XI. 1948 рік - Після закриття Музею ВБУ.
- XII. 1949 рік. Акція Олександра Наріжного.
- XIII. Виїзд з Чехії й еміграція з Європи.
- XIV. Перегляд причасних до рятування Музею ВБУ
- XV. Кінцеві висновки.
- XVI. Додатковий розділ.
- ТЕКСТИ:
- XVII. З архіву прот. о. Петра Філона.
- XVIII. З архіву бібліотекаря Григорія Довженка
- XIX. З архіву Олександра Наріжного
- XX. З архіву Симона Наріжного

Третій випуск Матеріялів до історії Музею ВБУ оформлений і виданий таким самим способом, як і перші два випуски
Ціна видання обчислена: 2 дол. 70 цент. за примірник /з поштовою пересилкою/.

Замовлення на книгу належить посилати на адресу підписаного, який має в себе ще решту примірників 1-го і 2-го випусків Матеріялів до історії Музею ВБУ й матиме можливість виконати кілька замовлень на докомплювання.

В доповнення до поданого вище змісту книги додана відбитка XV-го розділу - Кінцеві висновки автора праці

За Групу членів і прихильників Музею ВБУ

A. Nariznyj

R# 27, ZÜRICH 10
Schweiz